

Хрысціянін з'яўляецца рэалістам, таму ён ведае, што быць чалавекам – значыць быць кімсьці вялікім, бо яго любіць Бог і ён сам здольны да любові. Аднак хрысціянін адначасова знаходзіцца пад пагрозай цынічнасці і амаральнасці людзей, а таксама ўласнай слабасці. Рэаліст ведае, што ён падобны да марнатраўнага сына, у якога быў мудры любячы бацька і якому ніхто не прычыніў крыўды. Сын з прыпавесці Езуса сам учыніў сабе крыўду, сцвярджаючы, што існуе лёгкі спосаб дасягнуць шчасця.

Для рэалістаў Вялікі пост – гэта найперш адмаўленне ад таго, што перашкаджае ў іх развіцці і шчасці. Гэта пост ад шуму і наіўнасці. Гэта свядомае адмаўленне ад граху і слабасці. Гэта спыненне легкадумнасці і пошуку толькі часовай прыемнасці любым коштам, нават коштам сумлення, здароўя і жыцця. Вялікі пост – гэта адрачэнне ад эгаізму і цынізму. Гэта пост ад суму і бездапаможнасці, ад пыхі і пачуцця самадастатковасці. Гэта пост, які корміць, бо ежай свядомага і адказнага чалавека з'яўляецца разважанне і разважлівасць, а таксама ўчынкі, вартыя людскай годнасці.†

Вя

лікі пост – гэта, перш за ўсё, час узрастання ў любові да Бога праз супакаенне, прыватную малітву, сакрамант паяднання. Гэта таксама час узрастання ў любові да самога сябе праз разуменне ўласнай таямніцы, час панавання над сабой і вызвалення сябе ад слабасцей і залежнасцей. Нарэшце, гэта час узрастання ў любові да іншага чалавека праз чуйнасць да яго лёсу (міласціна), праз паяднанне з бліжнімі, а таксама праз навучанне сталай любові.